

Μαρίας Σκούφου

Μυρδίνιν

χαίρια, ξύπνησε την μάνα της, ξύπνησε τον πατέρα της και τους λέγει μ' ἀπελπισιά :

— Μπῆκαν κλέφτες στο μαντρί !
— Ποῦ τ' ἀπείκασες μοῦρῃ ;
Τῆς ἀπαυτάει ὁ πατέρας της,
— Ἡ φλογερὰ τὸ λαλεῖ !

Κι' ἐνῶ ἡ Γκόλφω ἔλεγε αὐτὰ στοὺς γονεῖς της, ἡ φλογέρα ἐξακολουθοῦσε μ' ἀπελπισιὰ νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ....

Ὁ πατέρας τῆς Γκόλφως παίρνει τὸ ντουφέκι του καὶ βγαίνει ἔξω, φωνάζει τοὺς γειτόνους του, τοὺς λέει αὐτὸ κι' αὐτὸ τρέχει, παίρνουν κι' αὐτοὶ τὰ ντουφέκια τους καὶ τρέχουν στο μαντρί. Ἐκεῖ βρίσκουν τοὺς κλέφτες μαγειμένους ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς φλογέρας τοῦ Λάμπρου, ποῦ λάλει καὶ ξαναλάλει, κι' ἔλεγε στὴν ἀγοπημένη του τὴν Γκόλφω ὅλο καὶ τὰ ἴδια :

— « Ἐλα, Γκόλφω, στὸν πλοχό,
« Ἐχω λόγὸ νὰ σοῦ εἰπῶ
« Νὰ τὸν πῆς τ' ἀφέντη μου,
« Νὰ τὸν πῆς τῆς μάνα σου,
« Μπῆκαν κλέφτες στο μαντρί.

— Φτάνει πλειά ! (Εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεφτῶν στὰ παλληκάρια του). Σκοτώστε τὸν πιστικὸ καὶ σηκωθῆτε νὰ πάρωμε τὸ κοπάδι καὶ νὰ φύγωμε ! Μᾶς ἐμάγαψε αὐτὸς ὁ πιστικὸς μὲ τὴν φλογέρα του ! Σηκωθῆτε γιατί θὰ μᾶς πάρῃ ἡ χαρουργή !

— Λίγο ἀκόμα, καπετᾶνε ! λίγο ἀκόμα καὶ σηκώμαστε.

Εἶπαν τὰ παλληκάρια μεθυσμένα ἀπὸ τὸ παθητικὸ φλογερολάλημα τοῦ Λάμπρου.

Στὴν στιγμὴ ὁ πατέρας τῆς Γκόλφως καὶ οἱ συντρόφοι του ρίχνουν μιὰ ὀμβροντία ἀπάνω στοὺς κλέφτες. Πέντε λαβωμένοι καὶ τρεῖς σκοτωμένοι, μαζὺ μὲ τὸν καπετάνιο τους !

Κι' ἔτσι :

Γλυτώσανε τὰ πρόβατα,
Γλυτώσανε τὰ γίδια,
Γλύτωσε καὶ τὸ Λαγιαρνί,
Τῆς στάνης τὸ καμάρι,
Ποῦχει ἀσημένιο κέρατο
Καὶ τὸ μαλλὶ χρυσάφι...

Χρειάζεται νὰ τὸ ποῦμε τώρα ; Ἄς τὸ ποῦμε !

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ὁ πατέρας τῆς Γκόλφως εἶπε κρυφὰ στὸν Λάμπρο :

— Λάμπρο !... ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὲ κάνω παιδί μου...

Ὁ Λάμπρος ἔγινε ἄλικος στὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του κι' ἔρριξε τὰ μάτια στὴν γῆ.

Τὴν ἴδια μέρα τῶμαθε ὅλο τὸ χωριὸ κι' ὅλα τὰ χειμάδια ὅτι ὁ χιλιοπαυμένος Λάμπρος ἀρραβωνιάζονταν τὴν πεντάμορφη τὴν Γκόλφω.

